

www.merhabahaber.com

f facebook.com/akademiksayfalar

Merhaba

CİLT: 17 • SAYI: 32
20 ARALIK 2017 ÇARŞAMBA



KADEMİK

Sayfalar

Kurucusu:
Mehmet Ali UZ

Hazırlayanlar: **Serdar CEYLAN – S. Melik KAYA**
srceylan@hotmail.com - s.melikkaya@gmail.com

İHSAN
KAYSERİ
70. YAŞ
ARMAĞANI
ÖZEL SAYISI





Hasan YAŞAR

İHSAN KAYSERİ ÖZEL SAYISI ÜZERİNE

Akademik Sayfalar Konya'nın hafızası olarak hizmet etmeye devam ediyor. Mehmet Ali Uz Ağabey'in başlatmış olduğu ve seksen küsur yaşına rağmen devam ettirmeye çalıştığı bu güzel eser umarım uzun yıllar devam eder. 1930-50'li yıllarda çıkmış olan "Konya Halkevi" mecmuaları bugün nasıl bir boşluğu dolduruyorsa bundan sonraki yıllarda da akademik sayfalar aynı işlevi görecektir diye düşünüyorum. Ali Işık Bey tarafından bir müddet devam ettirilen Akademik Sayfalar Av. Serdar Ceylanın gayretleriyle farklı bir boyut kazanmış durumda. Emeği geçenlere ve geçecek olanlara teşekkürü bir borç biliriz.

İhsan Kayseri özel sayısı; Konya Aydınlar Ocağı Başkanı Sayın Dr. Mustafa Güçlü Bey'in "İhsan Abi'nin veladetinin 70. yılı ona bir vefa programı yapmak istiyoruz, siz bir sunum yapabilir misiniz" teklifiyle başladı.

Öncelikle Mehmet Ali Uz Ağabeyi arayarak böyle bir özel sayı yapabilir miyiz diyerek ondan icazet aldım. Ardından hemen İhsan Abi'yi aradım ve "İhsan abi Aydınlar Ocağı bir program yapacak ben de sizin hakkınızda Akademik Sayfalarda özel bir sayı hazırlamak istiyorum" dedim. O da memnun oldu ve kimlerden yaza alabiliriz sorusuna cevap olarak; Saim Sakaoğlu, Hasan Özönder, Seyit Küçükbezirici, Mustafa Güden, Uğur Özteke, İsmail Detseli ve benim ismimi verdi. Ben de hemen söz konusu şahıslarla irtibata geçerek durumu izah ettim. Birçoğu yazılarını gönderdiler. Özellikle Hasan Özönder hocam el yazısıyla Seyit Küçükbezirici Bey de doktulo yazısıyla yazılarını gönderdiler. Ben de onları bilgisayarda yazdırarak bir

gözden geçirdim. Akabinde Koyunoğlu kütüphanesinde İhsan Kayseri'ye ait kitapların tespitini yaptım. On beş adet kitabının olduğunu kendinin teyidiyle kapak fotoğraflarını çektim. (Bu arada bazı kitapların kütüphanede olmadığını gördüm. Yazarlarımızdan yayımladığı kitaplarını kütüphanelere getirmeleri çağırısını yenilemiş olalım. Biz yayın evlerinden çıkan ve satılan Konya ile ilgili kitapları almaya çalışıyoruz. Ama yazarların kendilerinin bastırıp dağıttıkları kitaplar bazen gözden kaçmış olabilir). Daha sonra Konya Ansiklopedisindeki ilgili maddeyi ele aldım ve eksiklerini tamamladım. Kendisiyle Merhaba Gazetesi'nde Funda Küçükkoner Hanımefendinin yaptığı röportajı düzenleyerek, bazı ekleme ve çıkarmalar yaparak "Kendi Dilinde İhsan Kayseri" makalesine dönüştürdüm. İsmail Detseli ve Mustafa Balkan Bey'in şiir ve yazılarıyla bir kıvama geldiğini düşünüyorum. Bu sayının özel basımı 17 Ocak 2017 Salı günü Konya Aydınlar Ocağı Salı Sohbetlerinde "**Vefalı Gazeteci 70 yaşında**" programında dağıtıldı.

Kıymetli vakitlerini ayırıp makale yazan hocalarıma minnettarım. İhsan Abi'ye hayırlı uzun ömürler niyaz ediyorum.



MEHMET İHSAN KAYSERİ



Funda
KÜÇÜKKONER

Konya'da 1.1.1947 yılında doğdu. İlköğrenimini Hâkimiyeti Milliye İlkokulunda, ortaöğrenimini Konya Erkek Sanat Enstitüsünde yaptıktan sonra Konya Selçuk Eğitim Enstitüsünü bitirdi.

Konya'da yayımlanan, Anadolu'da Hamle, Yeni Meram, Yeni Konya gazeteleriyle Milliyet, Tercüman ve Akdeniz Haber Ajansı'nın Konya şubelerinde muhabirlik, büro şefliği ve müdürlük gibi çeşitli görevlerde bulunup, Konya Postası ve Merhaba gazetelerinde biyografik yazılar yazdı. **Konya Gazeteciler Cemiyeti**, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Spor Yazarları Derneği gibi mesleki derneklere üye olan Kayseri, meslek hayatı boyunca basın kuruluşlarınca birçok kez ödüllendirildi.

Basketbol, bisiklet, futbol, halter, masa tenisi, güreş, yüzme ve su-topu gibi branşlarda hakemlik, merkez hakem kurulu üyeliği gibi görevlerde bulunup, voleybol ve geleneksel spor dallarının il temsilciliğini yaptı. Kayseri, bu spor dallarının pek çoğunda da lisans sahibidir.

Türk ve Konya kültürüne hizmet edenler konusunda araştırmalar yapıp bunları kitaplaştıran Kayseri'nin on beş kitabı yayımlandı. Evli ve iki çocuk babası olan İhsan Kayseri, sürekli basın kartı sahibidir.

Eserleri;

Atatürk ve Konya (1981)

Türk Medeniyet Tarihinde Ahilik (2000)

Doğumu'nun 120.Yılında Mehmet Muhlis Koner (2006)

Konyalı bir Gazeteci Mehmet Gazel (2007)

Konyalı Duayen Öğretmen Hüseyin Köroğlu (2007)

Konuşa Konuşa M.Özgen Küçükkoner'in Hayatı ve Hatıraları (2007)

Konyalı Duayen Siyasetçi Haydar Koyuncu (2007)

Konyalı Arif ve Etik Bir Hoca Arif Etik (2008)

Konya'nın "Gül" Babası M. Ali Apalı (2010),

Asitanenin Son Dervişisi Mehmet Dede (2010)

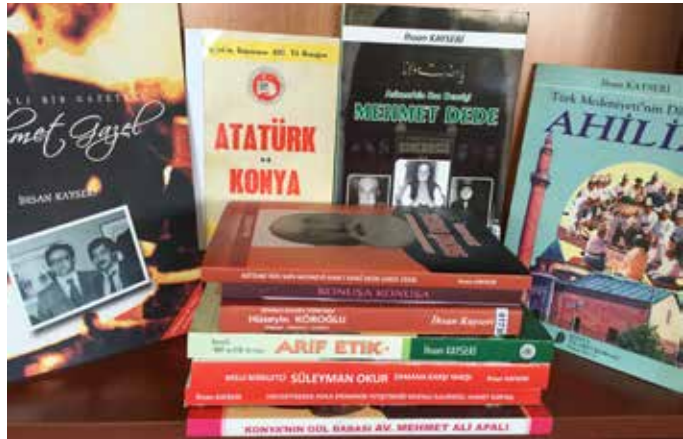
Konyalı Hatata hafıs Mehmet Sakaoglu (2011)

Konyalı İlahiyatçı Ahmet Gürtaş (2014)

Milli Bisikletçi Süleyman Okur (2015)

Veli Ertan (2015)

Asitane'nin Son Mesnevihan'ı Sıdkı Dede (2016)



Merhaba
Akademik Sayfalar



İHSAN KAYSERİ, HEM DE KONYALI...

Söze, 'Essan Bey büyük dayım rahmetli Murat Köseoğlu'nun Mahallesindedir' diye başlamak istiyorum. **Dedemoğlu Mahallesi'nden...** Sahi, onca ad değişikliğinden sonra şimdilerde böyle bir mahalle kaldı mı ki? Ama günümüze gelirsek, 'İhsan Kayseri benim mahalle komşumdur.' diyeceğim. İkimiz de artık birer **Melikşah Mahallesi** sakiniyiz. Ne var ki o Karatay'dan Meram'a geldi, ben ise Meram'dan Meram'a...

1988 yılının sonlarıydı. Alamanlıların deyişle Konya'mıza kesin dönüş yapmıştım. Bir süre sonra da o yıllarda Selçuk Üniversitesi'ne bağlı olan Eğitim Fakültesi'nin dekanlığına atanmıştım. Bir yandan Konya'yla yeniden tanışıyor, bir yandan da yöneticiliği öğrenmeye çalışıyordum.

Zaman su gibi akıp gidiyor, durdur durdurabilirsen... Bir öğle sonu Ankara'dan bir telefon... Anadolu Ajansı Genel Müdürlüğünden arıyorlar. Karşımda genel müdür **Ekrem Karaismailoğlu...** Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi'ndeki edebiyat öğretmenliğim dönemimde okuttuğum öğrencilerimden... Hayırlı öğrencilerimden biri... Ertesi gün Konya'ya gelecekmiş, benimle de görüşmek istiyormuş. Anlaştık, ertesi gün öğleden sonra belirlediğimiz saatte, o günlerde Zafer Otelimiydi, yoksa öğretmen evi mi, hatırlayamıyorum; o binada buluştuk. Hasret giderdik, sohbet ettik.

Bunları anlatmamın sebebi yanımda birkaç arkadaşımızın daha olması... Bunlardan biri İhsan Kay-

seri... Birkaç yıldır Konya'dayım ama işlerimin yoğunluğu sebebiyle Konya gazetelerinin spor sayfalarından tanıdığım bu hemşerimizle şöyle bir konuşmuşluğumuz yok. Sevgili Kayseri'nin orada bulunmasının özel bir anlamı var: Bu arkadaşımız o günlerde Anadolu Ajansı'nın bölge temsilcisi... Yani, yakınımızdaki bazı illerden de sorumlu kişi. Ekrem Bey'le konuşuyoruz, İhsan Bey'le konuşuyoruz. Sohbet uzuyor. Ben izin isteyip ayrılıyorum. Artık genel müdürle bölge temsilcisinin konuşma vakti gelmiş demektir.

Bu olayı anlatmamın sebeplerinden biri de, Ekrem Bey'le olan dostluğumuzun uzun yıllar devam etmesidir. Son olarak İzmir'de buluşup iki saat sohbet etmiştik de ondan bir buçuk ay sonra vefat haberini almıştım.

Kayseri'yi daha sonraki yıllarda hep anlamlı anma toplantılar düzenlemesiyle tanıdım. Yüz yıl öncesinin meşhur **İhtifalci Ziya Bey'i** gibi o da Konya'mızın kaybettiği değerlerini mezarı başında anmayı âdeta kendisi için kaçınılmaz bir görev kabul etmişti. Kendisine zaman zaman takılırım. 'Essan, kardeşim, ben senden yaşlıyım. Ölümüm de öyle olsun da hiç değilse sen benim için bir mezar başı yaparsın.'

Onun zehir gibi bir hafıza gücü vardır. Bazen sohbet sırasında öyle şeyleri sırasıyla anlatır ki şaşırır kalırsınız. Bugün yerinde yellerin estiği iş yerlerinde vaktiyle kimlerin oturduğunu, kimin kiracı, kimin mülk sahibi olduğunu, dededen

oğula, oğuldan toruna geçtiğini tıkr tıkr anlatır.

O, Konya spor tarihinin de canlı bir tanığıdır. Kimlerin hangi spor dallarında sporcu, yönetici, antrenör olarak çalıştığını çok iyi bilmektedir. Vaktiyle sporculuk, ajanlık ve hakemlik yaptığı, yani olayların içinden geldiği için bu konudaki canlı tanıklığına her zaman güvenebiliriz. Elbette onun bu özelliğini besleyen kaynakların başında da gazeteci olması gelir. İlimizdeki sarı basın kartı sahibi birkaç gazeteciden biri olması da onun bu alandaki hizmetlerinin bir sonucudur.

Benim bir özelliğim de üniversitelerimizde görevli genç arkadaşlarıyla ortak kitaplar yayımlamaktır. Bu tür kitaplarımın sayısı ise 15 kadardır. Böylece, genelde hoca-öğrenci desteği sağlanmış olmaktadır. Bu kuralın dışına çıktığım bir kişi vardır: İhsan Kayseri... O bir üniversite mensubu değildir ama onunla ortak imzamızı taşıyan bir kitabımız var: **Konyalı Hattat Hafız Mehmet Sakaoğlu** (Konya 2010). Bu kitabımızın güzel bir hazırlanma hikâyesi vardır, hatırlatıverelim.

Rahmetli babam Mehmet Sakaoğlu, 31 Mayıs 1975 Cumartesi gecesi, şimdi yerinde apartmanlar yükselen Fahrünnisa Mahalle-

si'ndeki evimizde 22.20 sularında vefat etmişti. Aradan 35 yıl geçtikten sonra babamla ilgili bir şeyler yapmak istedim. Önceleri, İhsan Kayseri kardeşimin aracılığıyla *Memleket* gazetesinde, beş hafta boyunca, her pazar günü tam sayfa olmak üzere babamla ilgili yazılarım, fotoğraflarla süslenerek yer almıştı: 23 ve 30 Mayıs; 06, 13 ve 20 Haziran 2010. Bu iş beni kesmemişti. Bu diziyi daha kalıcı hale getirmemiz gerekiyordu. Sevgili Kayseri ile görüşüp yeni bir biçime çevirmeye karar verdik.

İhsan kardeşim rahmetli babamı tanıyanlardandı. Çünkü o sürekli olarak İhsanların mahallesinden geçerek o yıllarda Aziziye Camii civarında bulunan Tellal Pazarı'na gidip gelirdi; ağabeyimin iş yeri oradaydı. Sonunda karar verdik: Kayseri bana babamla ilgili sorular soracak, ben de verebildiğim kadarıyla cevap verecektim. İstemiştik ki kitap alınmış bir biyografi kitabı olmasın. Kitabımız dediğim gibi oldu. Ancak, İhsan kardeşimin bilgisi dışında olup da böyle bir kitapta yer alması uygun olan hatıralar da vardı. Ben de kitabımızın devamı olmak üzere bu hatıraları sıralayıverdim.

Babam, daha gençliğinden beri fotoğraf çektirmeye pek meraklı



Vefatının 35. Yılında Selçuk Es Paneli, Es Ailesi ile İhsan Kayseri, İsmail Detseli ve Av. Serdar Ceylan, Eylül 2015

imiş. Yıllar ilerleyip saç ve sakalı ağarsa bile bu fotoğraf çekme işini ben sürdürmeye başladım. İstedik ki kitabımızın sonunda babamı yansıtabilecek bir de görsel malzeme bölümü eklemeliydik. Ekledik bile. Hatta fazlasıyla...

Essan kardeşimin hayat hikâyesinde öyle farklı çizgiler vardır ki işitince şaşırır kalırsınız. Onun spora karşı olan ilgisinden yukarıda biraz da olsa söz etmiştim. Konuya bir daha dönüyor ve onun hakemlik yaptığı branşların tamamını şöyle bir sıralayıverelim: *Basketbol, bisiklet, futbol, voleybol, halter, masa tenisi, güreş, yüzme ve su topu*. Bunca dalın hakemi olmak demek bunca dalın kurallarını bilmek demektir. Başarabilene aşk olsun demekten başka ne diyebiliriz ki...

Onunla zaman zaman sergilediğimiz farklı bir arkadaşlığımız vardır. Konya Fikir, Sanat, Kültür Adamları Birliği Derneği ile Konya Büyükşehir Belediyesi'nin iş birliği ile her cumartesi günü Koyunoğlu Müzesi'nin konferans salonunda veya bahçesinde verilen konferanslara birlikte gideriz. Belirlediğimiz saatte ben onu evimizin yüz metre ilerisinde olan evinden alır, yola koyuluruz. Tabii dönüşümüz de öyle olur. Bu gidiş gelişlere uygun olduğu zamanlarda Av. Özgen Küçüköner ağabeyimizi de alırız.

Onun kitap hazırlamadaki inadını bilmem kaç kişimiz biliyordur? 2016'nın sonlarında soyadını taşıdığı ilimize niçin gittiğini bilenimiz var mı acaba? Bir ip ucu vermemiz gerekirse diyeceğiz ki, o, yolcuğunu arkadaşısı mimar **Esat Yıldırım**'la yapmıştır. Bu yorulmalarının sonunda yeni yeni kitaplar ortaya konulmaktadır. Sayıları15'i bulan bu kitaplardan son yıllarda yayımla-

nanlardan ikisi şahsen tanıdıklarımla ilgilidir: **Doç. Dr. Ahmet Gürtaş** ve bisiklet sporuna gönül veren **Süleyman Okur**. Bir de **Veli Ertan** ile ilgili kitabı vardır ki hazırlanması bir macera, basımından sonra yaşananlar ayrı bir macera... Daha önceki yıllarda yayımlananların listesini yukarıda andığımız ortak kitabımızın sonunda bulabilirsiniz.

Konya Erkek Sanat Enstitüsü'nde öğrenci iken okul müdürü rahmetli **Tahir Çelik**'tir. Biz Konya Liseliler bile bu müdürün adını iyi biliriz. Rahmetli Çelik Hoca, İhsan'ın babası Yusuf Amca'nın da arkadaşıdır. Ancak o günlerde bisiklet sporuna kendini iyiden iyiye kaptıran İhsan ya Ankara Yolu'nda veya İstanbul Yolu'nda pedallara basmaktadır. Öyle ya, antrenman için o dönemin neredeyse kuş uçmaz, keravan geçmez, ara sıra kamyonların geçtiği yollardan daha iyi yolu nerede bulacaksınız ki.

Tabii İhsan kardeşimiz bu çalışmalarını sırasında okulu asmaktadır, yani yoklamalarda yok yazılmaktadır. Müdür Çelik, onun yaramazlık için okuldan kaçmadığını bildiği için gerekli hoşgörüyü göstermekte, onun ru-

hunda eser spor aşkının rüzgârına yardımcı olmaktadır.

Eğitim Enstitüsü'nde okurken hocalığımı yaptığı meslektaşlarımdan iki yardımcı doçenti hatırlatmak isterim:: Tarihçi **Zeki Atçeken**, eğitim bilimci Önder Pilten. Benim üniversiteden sınıf arkadaşım olan, sonradan yardımcı doçentliğe yükselen edebiyatçı İbrahim Altunel ise derslerine girmemiş.

Hasılı bir başkadır bizim Essan'ımız, 70 yaşının ılık sularında kulaç atarken ona nice sağlıklı yıllar diliyorum.



İHSAN KAYSERİ ŞEHRENGİZİ



Dr. Hasan
ÖZÖNDER

Biraz kültür, gazete, kitapla alakası olup ta İhsan Kayseri'yi tanımayanınız yoktur. Çünkü o tam bir entellektüeldir. Şimdiler de elini çekti ama dünkü Konya da tanımadığı bilmediği aile hatırlamadığı olay yoktur diyebilirim. Kim kimdir, kim ne yapmıştır, soyu soppu nereye kadar varır bilir. Sizi hemen ezberleyebilir. Bunda gazeteciliğinin, merakının, zekâsının ve hafızasının büyük rolü vardı.

O bu muhtevası ile Konya'nın kara kutusudur. Hemen her şeyden haberdardır.

Tanınmış bir Konyalının torununa dedesi hakkında verdiği bilgiler karşısında onun bu vukufiyetine hayran olan hayretini gizlemeyen pek çok Konyalı bilirim. Yazımın başlığını böyle koymamın sebebi budur.

Konya'nın sosyal yapısına siyasi idari hayatına dair öylesine bilgi ve belgeyle sahiptir. Bu vasfıyla da Konya'nın arşividir denilebilir.

Bu kadar güzel vasıfları olan Kayseri'nin bence yapacağı bir iş daha var o da mesleğinin hatıralarını yazıya dökmesi kitap oluşturmastır. Onları hafızasında saklamakla kalmıştır. Hâlbuki onları yazıp yayınlamış olsaydı inanın Konya'nın ve Konyalının son yarım asrının yüzüne tutulmuş ayna olurdu. Onca hatırlatmama rağmen bu olmadı, gerçekleşemedi.

Ama bakmayın siz ona İhsan Kayseri bu bir gün kalkar yazmaya başlar. Bu büyük hizmeti de duayenliğini yerine getirir. Bizlere böyle bir eser kazandırır da Konya'mızın bu noksan kalmışlığı da tamamlanmış olur inşallah.

Sporculuğundan mıdır, bisikletçiliğinden midir, hakemliğinden midir, gazeteciliğinden midir? Her nedense birden bire karar verir atılır. Hemen başlayabilir ve böyle bir kaynak eseri bizlere kazandırıp verir. Daimi sarı basın kartı sahibi duayen bir gazeteci olarak onun çok yönlü-



lügü sebebiyle çok farklı konu ve alanlarda eserler yazmıştır. Yazmaya devam etmektedir bakarsınız bir gün ahiliğe dair başka bir günde Atatürk'e dair bir eseri raflarda yerini alır. Bu güzelliği ünlü Mevlevi Ahmet Ramiz Akyürek dedeye dair kitabını matbaaya vermiştir. Daha çıkmadan şimdi de Konyaspor tarihine dair eserinin yarısına gelmiştir.

Son yıllarda yükselen diyabet ve göz rahatsızlıklarına rağmen bir yol ve çaresini bularak eser vermeye devam etmektedir maşallah. Konya'mızdaki genç gazete ve gazetecilerinin ondan alacakları büyük dersler vardır. Ben olsam onu hiç yalnız, ziyaretsiz, başvurusuz bırakmam. Kaldı ki o bildiğini paylaşmaktan büyük zevk alır, her başvurana kızmadan darılmadan verir. Aramızda elimizde böyle bir duayen insan var kadir ve kıymetini bilelim derim Mevla uzun ve hayırlı ömür versin o bizi çok lazım.

Rahatsız olduğu halde Merhaba Akademik Sayfalarını ona dair bir özel sayı çıkarma kararı üzerine ben de emektar kalemime sarılıp zar-zor bir şeyler yazmaktan kendimi alamadım. Rahatsızlığım olmasaydı

İhsancığım için çok daha geniş güzel şeyler yazmayı çok isterdim. Âmâ elden ne gelir zurna da peşrev olmaz ne çıkarsa bahtına.

İhsan Bey'in Tercüman Konya bürosundaki şefliği yıllarda arkasında duvarda Nevzat Küçükdoğan'ın şöyle bir rubaisi levha halinde idi.

*"Muhteşem gövdesiyle çabuk ve seri insan
Mesleğinin erbabı işinin ehli insan
Erenler meclisinin şakıyan dost bülbülü
Konyalıdır da sehven Kayseri İhsan"*

Elli sene evveline ait bu hatırıya benim dilimden de şu mısra süzül müştür.

"Gazeteciliğe Mevla'nın yüce lütfü İhsan"

Zeki, kuvvetli hafıza, bin bir meslek hatırasına sahip, derin ve engin bir gazete ve gazetecilik zevk heyecana, gönülde dostluğa, iş bitiriciliğe sahip kişiliği ile o, görevlerini hakkıyla yerine getirmiş insan olarak yaşamını sürdürüyor.

Kendine yüce Mevla'dan uzun ve hayırlı ömür diliyoruz.

Yazıma burada noktayı koyayım değilse nice sayfalar dolar da İhsan Bey'in hatıraları bitmez esenlik ni yazı ile...

İHSAN KAYSERİYE GÜZELLEME

İsmail DETSELI

Yıllar var şu Konya'mızda
Yazıyor İhsan Kayseri
Tarihin derinliklerinde
Geziyor İhsan Kayseri

Program Pazar kahvesi
Konuşulur Konya lehçesi
Konu ederiz tüm geçmiş
Vefakârdır İhsan Kayseri

Konuk bulur eskilerden
Bahsedilir şehirden köyden
Ananelerden geleneklerden
Hep bahseder İhsan Kayseri

Bir hoş muhabbet ki sormayın
Açın televizyonunuzu durmayın
Bu sohbetten geri kalmayın
Bilgiler sunuyor İhsan Kayseri

Ta eski dostlukları ararlar
Ölenleri rahmetle anarlar
Nerde kültür varsa oradalar
Çalışkan kişidir İhsan Kayseri

Bu gün konuğu bir ozandır
Çok okuyan çok yazandır
Dağ ova durmayıp gezendir
Bilir hep bunları İhsan Kayseri

ŞEHİR NAMINA ŞÜKRAN BORCLARIMIZI ÖDEYEN İNSAN: İHSAN KAYSERİ



Seyit
KÜÇÜKBEZİÇİ

Güneyden kuzeye; kuzeyden güneye geçmek isteyen orduların üç bin yıllık geçitleri Bozdağların «Kemrelilik», “Gelemiş” tutup!” Kemrelilik Belleri Gökyüzünden gelen «Beyaz Ölüm» bu «Bel» leri çoktan kapattı, Bu yazıyı Perşembeyi Cuma 'ya bağlayan gece; İhsan Kayseri'yi anlatan bir yazı istedikleri için yazıyorum, incecikten bir kar yağıyor, tozuyor, “Elif, Elif” diye, Evlerin saçaklarında “ruhlar” evdekilerden “Fatıha” bekler. Yağmur tanelerine de, kar tanelerine de yere inerken bir “Melek” eşlik edermiş,, Ruhlar da kar tanelerine tutunur, meleklerin müsamahasına sığınarak mı indiler?

İhsan Kayseri... Şurada, şu yıl doğdu gazetecilik sevdasına en güzel yıllarımı verdi; “Ah İhsan vah İhsan” ; şöyle soylusun, böyle boylusun” diyecek değilim. Zaten bunları, İhsan için hazırlanan yayında birçokları söyleyecek.

Çevremde; on, otuz, elli yıl önce, «Bezm-i Ezelde tekrar mülaki” olmak üzere bırakıp giden Sivashlı Ali Kemali

Hoca, müderris Yalvaçlı Ömer Vehbi Efendi, İbrahim Hayrettin Efendi, Arif Etik, “Bülbül Hoca” Ali Sümbül, Nuri Baş, Mevlevî Mehmet Dede, Mevlevî Sıtkı Dede ve eşi Hediye Hanım, Yalçın Dikilitaş, İbrahim Aczi Kendi, İzzet Koyunoğlu, Koray Eken, Silleli Aşık Mansur, Celalettin Kışmır, Mehmet Önder, Ahmet Hilmi Nalçacı... Bana göre, Onları unutmayan, “Sır “ oldukları günlerde kabirlerinin başında anma toplantıları düzenleyen İhsan Kayseri'den hoşnutlar sanırım...

“İnsan” bu sevilme ister, sayılmak ister, anılmak ister, hatırlanmak ister doğru oturup doğru konuşalım bırakın daha uzakları; şu son yüzyılda, “Cumhuriyet döneminde Konya'yı sevda bilenler” onun adlarını sayabilen parmakla sayılacak kadar az aydın, namusunun bilincinde; “Cumhuriyete ve Konya'ya ait ve dair her şeye sıkı sıkı sarılanların çocuğunun adlarından bir garip sokağı bile esirgedik; Yazdıkları yüzlerce kitap, binlerce makaleden ağalar, paşalar,



doçentler, profesörler sel sebil faydalanıyor, mansıp üstüne mansıp kazanıyor; ama, haklarında bir yazıyı esirgiyorlar. İşte, İhsan Kayseri'nin fevkalâde takdire şayan farkı burada...

İhsan Kayseri, Musallada, Üçler 'de, Hacı Fettah'ta yatan, ömrünü ve bilgi birikimini "Fisebilillah" Konya halkına veriverenleri, mezarları başında "Kuran tilavetleri" ile anarken hepimiz cümle vefasızlar adına "Vefa Borcumuz" u ödüyor...

İhsan Kayseri, bunları uzun yıllardır yaparken, bize de bir çeşit "öğretmenlik" yapıyor;" Vefa, kadir kıymet, şükran" diye aziz bir şeyler olduğunu hatırlatıyor.

Onlarca "Konya sevdalısını" sır oluş" günlerinde, kabirlerinin başında anma eylemini yüksünmeden, usanmadan, fisebilillah gerçekleştiren İhsan Kayseri için Konya kültür sanat çevrelerinden bir kısım insanlar "Ebülvefa İhsan" sıfatını taktılar. Gerçek makam mansıbın ağalık reislik olmadığını bilenler için İhsan Kayseri'ye verilen unvan, zor kazanılan bir unvan, Lale sokak sümbül sokak adlarına çok meraklı belediyecilerimiz bir "Ebülvefa İhsan Kayseri" sokağı düşünürler mi acaba...

Bakınız İstanbul'da 1866-1930 yılları arasında yaşayan "İhtifalci Mehmet Ziya Efendi diye bir kadir kıymet erbabı var. Öleli seksen yıldan fazla olduğu halde hala unutulmadı. Yaptıkları ansiklopedilerde, internette hayırla saygıyla anılıyor "Mehmet Ziya Bey'i İstanbul'da meşhur eden asıl faaliyeti zor şartlarda halkın moralini düzeltmek ve kendisine güvenini artırmak için Türk tarihinin önemli olaylılarının veya kişilerin ölüm yıl dönümlerinde ihtifaller düzenlemesi ve bu toplantılarda konuşmalar yapmasıdır. İhtifalci" lakabı da buradan gelmektedir,"

Geçtiğimiz yüzyılda İstanbul "İhtifalci Mehmet Ziya Bey" yetiştirememiş şunu rahatlıkla derim ki Konya bir "İhtifalci İhsan Kayseri ye sahip.

Bak dostum,, bak arkadaşım, bak ahababım: Hatırlarsan hatırlanırsın. Vefa nedir bilersen vefa görürsün Kadir kıymet bilersen, kadir kıymetini bilirler, Herkes serdiği mindere oturur.

"Vefa Borcumuz" olanlar hakkında, " Kadir kıymet bilmek" mecburiyetinde olduğumuz onlarca hatta yüzlerce bilim, sanat, fikir, basın adamımız var. Bunlarla ilgili yazılar parmakla sayılacak kadar az. Elde, derli toplu, sadece **Mehmet Ali Uz**'un iki ciltlik "**Konya Kültürüne Hizmet Edenler**" kitabı var.

İhsan Kayseri bir yandan " Ebulvefa İhtifalci İhsan Bey olarak vefa, şükran, kadir- kıymet macerasında usanmadan bıkmadan Konya şehrinin yerine anmalar yaparken ihtifaller düzenlerken bir yandan da aynı minval üzere kitaplar yazdı, bin bir meşakkatle yayınladı...

Hatırlayalım İhsan Kayseri'nin vefa şükran kitaplarının adları şöyle Atatürk ve Konya, Konuşa Konuşa, Özgen Küçüköner, Duayen Siyasetçi Haydar Koyuncu, Konyalı Arif Etik ve Konya'nın Gül Babası Avukat Mehmet Ali Apalı, Hafız Mehmet Sakaoğlu, doğumunun yüzüncü yılında Mehmet Muhlis Koner, Ahmet Gürtaş, Veli Ertan, Mehmet Dede, Sıtkı Dede Süleyman Okur...

Yazının ortalarında İhsan Kayseri'nin "Kadim Konya Şehri Adına" yani vefasız bizler adına ödediği şükran borçlarının alacaklılarını hemen hemen hepsini sağlıklarında tanıdım. Ben onları çok çok sevdim. Konya'ya hizmet eden yazar şair fikir adamı gazetecileri kendi hısımlarımdan sayarım.

Her borcun bir ödeyeni olur Ebulvefa İhtifalci İhsan Kayseri Bey de şükran borçlu olduğumuz insanlara bizim namımıza şehir olarak hepimizin borcunu ödüyor. Yani biz İhsan Kayseri'ye borçluyuz. İhsan'a ben şahsen bana düşen borç payını nasıl öderim bilmem...

KONYA'NIN EBÜ'L-VEFÂSİ İHSAN KAYSERİ



Dr. Mustafa
GÜÇLÜ

Ahret inancımızdan veya tevekkül anlayışımızdan, nefis tezkiyemizden veya masivaya itibar etmeyişimizden midir? Yoksa kıskançlığımızdan veya gölgesinde kalmaktan korktuğumuzdan mıdır nedir? Umumiyetle, insanların kadr-ü kıymetini hayattayken pek bilemiyoruz. Öldükten sonra vefasızlığımızın utancı ile yere göğe sığdırılmıyoruz. Dövünüp duruyoruz. Adepta ölü sevicisi sendromuna tutulmuş gibiyiz.

Fakat Konya gazeteciliğinin ustalarından, medar-ı iftiharımız İhsan Kayseri bey, bu konuda müstesna bir konuma sahiptir. Kadrin, kıymetin, vefanın ne olduğunu kör kadıya bile göstermiş, sağır sultana bile duyurmuş bir şahsiyettir. Genelde kültürümüze, özelde Konyamıza emeği geçmiş, hizmet etmiş ne kadar ehl-i kıymet varsa sağcı solcu demeden, kemalisti, sosyalisti, rasyonalisti veya bizden di, onlardan diye tefrik etmeden hayatta olanlar için şükran geceleri, Hakka yürüyenler için ihtifaller düzenleyerek, binlerce makale yazıp, haber yaparak, bilimsel yönü ve kaynakları itibarıyla eleştirilse de onlarca kitap yayınlayarak, sahasında aşılması zor bir zirve, ulaşılması imkansız bir vefa şahikası olmuştur.

Onun kadar olmasa da biraz ideolojik veya tarafgirane davranışlarda kültürümüze hizmet yolunda 30 küsur yıldır dirsek çürüten ve pabuç eskiden bir abd-i aciz olarak, İhsan ağabeyi bir öncü, bir usta olarak saygıyla takdir ediyorum.

Hasbel kader başkanlığının şahsima tevdi edildiği Konya Aydınlar Ocağı olarak, 2002 yılından beri benzer faaliyetleri devam ettirmekteyiz. Bu çerçevede, 1.1.1947 doğumlu olan İhsan ağabeyimiz için **65. yaşında** Ocak

2012 yılında bir **Şükran Gecesi** düzenleyerek kendisini “Konyamızın ihtifalcisi ve Ebu'l-vefâsı” olarak takdim etmiş ve bir plaketle de takdir etmiştik.

Aşk ve şevkinden hiçbir şey kaybetmesede, şeker hastalığından ve zaman zaman hastanede tedavi gördüğünden dolayı son yıllarda hizmetlerinde yavaşlama olmuştu.

Meram Tıp Fakültesi'nde yatarak, Mustafa Sinan Ümit ve Mustafa Balkan ile yaptığımız bir ziyaret esnasında odasında sevgili eşi ile oğlu da vardı. Sohbet arasında; “Yahu İhsan ağabey, böyle aslan parçası bir oğlun olacaktı da bizler buralarda mı tanışacaktık. Senin faaliyetlerinde neden bulunmaz? Hepimizin çocukları gelselerde, nöbeti onlara devretsek olmaz mı? diye bir serzenişte bulunmuştum ki, delikanlı hışımla, “gelmem, gelmeyeceğim, faaliyetlerini de tasvip etmiyorum” demez mi? İnsan ağabey, hiç sesini çıkarmadı ama bizler ise çok şaşır mıştık. Dediğime diyeceğime pişman olmuştum. Gerçi Mehmet Akif, Necip Fazıl, Arif Nihat Asya gibi pek çok ilim ve fikir adamlarımızın, ailevi meseleleri olduğunu, çocuklarıyla frekanslarının farklılığını bilmeme rağmen, İhsan ağabey de böyle bir durumun olacağını hiç beklemiyordum. Hemen sesimi kesip mevzuyu değiştirip ayrıldık. Daha sonraları, azalarakta olsa, kültürel faaliyetlerde karşılaştığımız İhsan ağabeye **70 yaşına** girdiği Ocak 2017 tarihinde Konya Aydınlar Ocağı olarak İl Halk Kütüphanesi'nde bir **Vefa Gecesi** düzenleyerek, kusurlarımızı bir nebze azaltmaya çalıştık.

Konyamızın ihtifalcisi ve Ebu'l-vefa'sı İhsan Kayseri ağabeyimize ve sevgili ailesine yüce Mevlâdan sıhhat, afiyet ve hayırlı ömürler dileriz.



VEFÂLİ BİR DOST GAZETECİ: İHSAN KAYSERİ

Gazeteciliğe ilk adımını 1967'de **Ziya Tanrıkulu**'nun çıkardığı **Anadolu'da Hamle** gazetesinde atan, kendisini Güneş Gazetesi Konya Büro Temsilcisi iken tanıdığım İhsan Kayseri ağabeyi, size, Türkiye'de aynı adı kullanan 63 bin 915 kişi arasından seçip de nasıl anlatsam...

İsmi ile müsemma olarak **"bağış-lama, iyilik etme, yardım, lütuf ve kerem sahibi"** bir insan olarak mı yoksa **"vefâlı bir dost"** olarak mı size anlatsam...

Bir meslektaş olarak onun hayat hikâyesini **'Konya'nın Meçhul ve Meşhur Yüzleri'**nden okuduğumda; ihsanperver birisiyle karşılaşıyorsunuz...

İhsan abinin anne ve babası, kendi tabiriyle "doğma büyüme Konyalı" olmasına rağmen dedesi Lütü Efendi'nin 1890'lı yılların başında Kayseri'den Konya'ya, ticaret için gelmesi ve soyadı kanunuyla birlikte "Konya'da dedeme **'Kayserili Lütü Efendi'** dendiği için anne ve babam Kayseri soyadını almışlar." diyor.

İhsan abi aslında, Kayseri ailesine **Sabiha ve Lütüfiye** adlı iki kız kardeşten sonra 1 Ocak 1947'de **Allah'ın bir İhsan'ı** olarak gözlerini açıyor. Zincirli Han'ın bahçesinde Konya'nın ilk otomobil tamircisi dükkânını açan bir baba ve oğlu olarak "Konya'nın sosyal, ekonomik, siyasi hayatını okuyarak değil yaşayarak" öğrenen İhsan abi, Konya'nın çok sevilen Sabilesi tarafından yanaklarından öpüldüğü için daha çocukken hüngür hüngür ağlayan bir insan olarak nasıl anlatsam...

Konya'nın meşhur Ekmekçi 'Hak'ın tutun gayri müslim Panos Özarar'ın varıncaya kadar pek çok unuta-

madığı hatıralarla yaşayan İhsan abi, Panos'la ilgili anlattığı şu anısı benim de hoşuma gitmedi değil: "Panos abi lisede okuyormuş. Din dersi öğretmeni sınıfta ezan okutuyormuş, o gün derste en iyi ezanı Panos abi okumuş. Hoca da 'evladım siz bu ezanı nereden öğrendiniz?' diye sorduğu zaman Panos abi 'Hocam bizim evimiz caminin tam karşısında. Bunun için de ben her gün ezan sesi ile uyanırım' demiş."

İhsan abi duygusal bir insan olmasına rağmen hayatının bakış açısına; haberle birlikte sevgiyi koyan ve sevmek ile seilmeyi kendisine felsefe edinen bir karakter olarak karşımızda duruyor. Kimseden nefret etmeyen Konya'nın etli ekmeği ile fırın kebabının çok seven Goca Konyalı birisi olarak İhsan abi, sevdiği insanları ve Konyalı şahsiyetleri değil ölüyken, daha hayatta iken anmayı kendisine vazife telakki eden Vefalı bir dost olarak karşımızda duruyor.

Bundan dolayı onun adı "Ebul Vefâ" olarak tarihe geçse yeridir. Bu güzel karakterinden dolayı Konya Aydınlar Ocağı, onu 65 yaşında **"Konya'nın Ebul Vefâ'sı"** olarak ödüllendirmişti. Yine aynı Konya Aydınlar Ocağı, 70 yaşına basan İhsan abiyi **"Vefâlı Gazeteci"** olarak Konya kültürüne ve sosyal hayatına yaptığı katkılarının dolayısıyla 70 yaş armağanı olarak teşekkür plaketiyle taltif ediyor.

İhsan abi, Meram'daki evlerinde mis kokulu fırın ekmeğine sürerek yediği o camız kaymağının tadını nasıl damağında kaldığı için unutamıyorsa; aldığı bu ödüllerin de onun hayatı boyunca unutamadığı bir hatıra olarak belleğinde kalacağına inancımız tamdır.

KENDİ DİLİNDEN İHSAN KAYSERİ



İhsan KAYSERİ

Dedem Lütü Efendinin babası vefat edince, Konya'da binbaşı rütbesi ile çalışan amcası dedemi yanına alıyor ve ailecek Konya'ya yerleşmiş oluyorlar. Böylelikle Konya'da 120-130 yıllık bir geçmişimiz bulunuyor. Annem **Fatma Şerife Hanım**'da öz be öz Konyalıdır. Peynirci Ömer" namıyla anılan sülalenin soyundandır. Ben Dedemoğlu ve Bordabaşı Mahallelerinde büyüdüm. Bu iki mahalle Konya'nın En eski iki mahallesindedir. İlkokula, mahallemize çok yakın olan **Hakimiyet-i Milliye İlkokulu**'nda başladım ve bu okuldan mezun oldum. Okulumuz o tarihlerin en iyi okullarında birisiydi. Ahmet Hamdi Güragaç, Belediye eski başkanlarından Ahmet Nalçacı'nın babası **Ali Nalçacı** bizim okulun öğretmenleri arasında idi. Benim öğretmenim **Fahriye Onsun** hanımefendi idi. Üçüncü sınıfa geldiğimizde, burnu biraz kümük olduğu için halk arasında "Kümük Muzaffer" namıyla bilinen **Muzaffer Erkoç** bizim sınıfı devraldı ve bu öğretmenden mezun oldum. İlkokulu bitirir bitirmez babam beni, o tarihlerde gözde olan Sanat okuluna yazdırdı. Sanat okulunda dersler sabah sekizde başlar, akşam

on yedide biterdi. Babam, kendisi de Sanat Okulu mezunudur ve Konya'mızın En eski oto tamircilerindedir. O tarihlerde Zincirli han olarak bilinen ve şimdi Saray Çarşısı olan yerde oto tamirhanesi vardı. Çok küçük yaşlarda olmama rağmen, valinin, belediye başkanının ve diğer resmî ve özel araçların, dükkânımızın hükümet binasına yakın olması sebebiyle tamirinin yapıldığını hatırlarım. Bu dönemde yaşımın küçüklüğünden bahsetmişken şunu da anlatmadan geçemeyeceğim: Yaşım küçük olmasına rağmen tamirhaneye gitmeye pek heves ederdim ve rahmetli annem ve rahmetli babaannem Sabiha Hanım beni giydirirler ve **Zincirli Han**'a gönderirlerdi. Fakat hana yaklaştıkça beni bir korku sarardı. Zira o tarihlerde hükümet binasının önünde "Sabile" diye bildiğimiz meczup bir kadın vardı. İsmet (İnönü) Paşa hayranı olan bu kadın, oradan geçen küçük çocukları mutlaka öperdi. Ve ne kadar istemesem de beni de öperdi. Ben tamirhaneye gelir gelmez ağlayarak yanaklarımın silinmesi konusunda babama şikâyetinde bulunurdum. İlkokuldan sonra Sanat okuluna başlayınca ya kadar ki üç aylık yaz tatilinde ba-



bam beni arkadaşı olan **Avni Yava-şoğlu** ve **Halil Gürdin**'in ortak oldukları mobilyacı dükkânına çalışmaya gönderdi. Babanızın iş yeri dururken neden başka birinin yanına çalışmaya gönderdi? Diye soracak olursanız, onu da şöyle izah edeyim: Dedem **Lütfi Kayseri** 1930-1935 yıllarında Konya'nın en zengin kişilerinden biriymiş. Özel taksisi ve özel şoförü olan, Konya'da ve Ankara'da un değirmenleri çalıştıran, yol müteahhitliği yapan dedem, yanında çalışacak adama ihtiyacı olmasına rağmen babamı kendi yanında çalıştırmamış. Bunun sebebini soranlara da "Bir başkasının yanında çalışsın ki çalışmayı öğrensin, bir insan nasıl çalıştırılır, nasıl çalışması gerekir bilsin. Adam olması için başka yerde çalışması lazım" demiş.

Gazetecilik ve spor hayatı

Sanat okulunun birinci sınıfında okurken, ikinci sınıfta olan **Nusret Ergül**, bisiklet sporuna başlamış. Okula bisikletle gelip gitmesi beni de bu spora teşvik etmiş oldu. Be daha önceleri basketbol oynardım. İlk lisansımda **Konya Şekerspor**'da basketbol oyuncusu olarak çıkmıştır. Konya'daki herkes gibi ben de bisiklet sporunu seçtim ve ilkbahar ve sonbahar da yapılan yarışlara katılmaya başladım. İlk yarışımda yüz kişi içerisinden onuncu oldum ve hediye olarak bana bir çorap vermişlerdi. Bu benim kazanmış olduğum ilk ödülümüdü... Daha sonraki yıllarda bisiklet milli takım kampına çağırılmışım. Çok mutluydum. Havalarda uçuyordum. Okulu filan bir kenara bırakıp Bursa'daki milli takım kampına katıldım. Her gün antrenman yapıyordum. Yine bir gün antrenman yaparken Yalova'dan dönüşte, benden öndeki arkadaşların birbirlerine takılıp düşmesiyle bende bir kaza geçirmiş oldum. Köprücük kemiğim kırılmıştı. Bu arada yarışlara gittiğimizde Konya'daki mahalli gazetelere bisiklet sporuyla ilgili telefonda haberler veriyordum. Benim gazeteciliğe başla-

mam böyle oldu. Her gittiğimiz yarışlardan haberler verirken bir de bak- tım ki kendimi basın ordusunun içinde buldum.

Mahalli gazetelerde biraz tecrübe edindikten sonra İstanbul basınına geçmek istedim. **Milliyet gazetesi-nin** Konya muhabiri **Ali İhsan Tuna** vefat etmiş, Milliyetin Konya muhabirliği boş durumdaydı. Hemen müracaat ettim ve haber göndermeye başladım. Gittiğim yarışlardan Milliyet gazetesine haber veriyordum. Bu hizmetime karşılık Milliyet gazetesi bana 240 lira maaş gönderdi. Gazetecilikten ilk maaşımı Milliyet'ten almış oldum. Çok mutluydum ve bu paranın yarısına kendime bir fotoğraf makinesi satın aldım. Bundan sonra aldığım bütün fotoğraf makinelerimi saklarım. Onlar benim göz bebeklerim, el emeklerimdir. **Tercüman**'da başarılı gazetecilik hayatımı devam ettiriyordum fakat daha askere de gitmemiştim. Yüksel Bayar Bey "bizden habersiz askere gitme. Yerine birini bulalım yetiştir ondan sonra gönderelim seni askere " demişti bana. Öylede oldu. Ankara'da gazetecilik yapmayı çok arzu etmişim. Terhis olacağıma yakın Ankara bürosunda Necip Kaplanlı spor müdürü idi. Durumu ona da söyledim. Fakat ben askerdeyken, yerime gelen arkadaş bu sorumluluğu taşıyamamış olacak ki, Kemal Ilıcak'a şikâyetler gitmeye başlamış. Ankara temsilcisi Yaşar Bey benim Konya bürosuna döneceğimi tezkere almamı belediklerini ifade etmiş. Böylelikle ben asker dönüşü tekrardan Konya'daki büronun başına geçmiş oldum. **Güneş** gazetesi gibi başka ulusal gazetelerde de çalıştım. 1968-1969 yıllarında şimdiki gibi bilgisayar yoktu Maçlarda çektiğimiz fotoğrafların filmle- rini otobüsle Ankara'ya gönderiyoruz. Mesela maç saat 14:00'de başlayacaksa, ben hakeme gider maç iki üç dakika önce başlatmasını, fotoğraf filmle- rini Ankara'ya yetiştireceğimizi söyler izin alırdım. Bu arada otobüs firmasını arayarak trafik kontrol yerinde otobüsün biraz oyalanmasını rica eder-

dim ki böylelikle en azından beş dakikalık bir zaman kazanırdım. İnanın bu süre gazetecilikte çok önemlidir. Eğer yetiştiremezseniz bir dahaki otobüs saat 17:00'de... İşte böyle zorluklar altında gazeteye haber ulaştırırdık.

Yayın hayatı

İlk eserim Atatürk'ün doğumunun 100. yılı münasebetiyle **Atatürk ve Konya** isimli eserimdir. Atatürk'ün doğumunun yüzüncü yılında ne yaparım diye bir soruyla çıktım ve Atatürk'ün Konya ile ilgili hatırlarını konuşmalarını derledim ve 1981 yılında yayınladım. Daha sonraki yıllarda **Türk Medeniyet Tarihinde Ahilik** isimli eserim çıktı. Arkasından diğer eserlerim yayımlandı.

Anma programları

Allah rahmet eylesin **Ord. Prof. Dr. Sadi Irmak** ile çok yakın dostluğumuz vardı. Beni hep gördüğünde "Genç gazeteci hem şehrim gel bakalım yanıma" diye çağırır Konya'dan kişilerden haberler alırdı. Yıl 1970'lerin başı. Sadi Irmak Karaman'da Yunus Emre büstü yaptırıyor, hediye ediyor. Akşehir'de Nasrettin hoca anma gününde buluşuyoruz. Konya'da Mevlâna ile ilgili toplantılarda görüşüyoruz. Ben kendisini Ankara'da ziyaret ediyorum. Konya'yı, Konyalıları çok seven bir kişiliğe sahipti. Bir gün kendisine, "Hocam siz zaman zaman hizmet etmiş kişilerin büstünü yaptırıp hediye ediyorsunuz, bunu niçin yapıyorsunuz?" diye bir soru sordum. O da bana şu cevabı verdi: "Biz çok çabuk unuturuz. Hizmet eden kişileri yad etmemiz, onları hayırla anmamız ve gelecek kuşaklara aktarmamız gerekir. Bunun için yaparım" demişti. İşte bu söz benim beynime o tarihlerde kazındı. Ve şimdilerde de ben Konya'mıza ve Türk kültürüne hizmet eden kişileri kabri başında anmaya çalışıyorum. Sadi Irmak bir de şunu söylemişti: "Biz insanlarımızı vefat ettikten sonra hatırlarız. Aslında

da vefat etmeden hatırlamamız, onlara olan ilgimizi, alâkımızı sağlıklarında göstermemiz gerekir. Bunu yapmıyoruz" şeklinde bir söz söylemişti. Bir insanı takdir ediyorsak sağlığında yapmamız daha iyi olur inancındayım. Biz O insanların sağlığında vefa örneği göstermeliyiz, O'nun sağlığında bir yere ismini vermeliyiz, O'da bu mutluluğu sağlığında yaşasın. Bu vefa örneğini göstermeye çalıştığım için birçok arkadaşım, dostum bana "Ebul Vefa" diyorlar.

Aslında herkesin hayat hikâyesini kendisinin hazırlaması gerekir bu konunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Hatta teşvik de ederim. Çünkü Türk kültürüne hizmet eden insanların hayatları, onlar için önemsiz olsa da gelecek nesillerde araştırma yapacak olan insanlar için kaynak teşkil etmesi bakımından önemlidir. Ve özellikle şunu da söyleyim: "Her gün bir satır yazın". Çünkü biz çok konuşan, az yazan ve az okuyan kişileriz. Aslında az yemek, az uyumanın yanı sıra çok okumamız ve çok yazmamız gerektiğine inanmaktayım. Araştırma yapmak işneyle kuyu kazmaya benzer.

Genç gazetecilere tavsiyeler

Ankara'da gazetecilik daha çok siyaset üzerine kurulmuştur. Bir bakanlığa bakan bir gazeteci diğer bakanlığa bakmaz, anlamaz demeyim de, onun haber kaynakları baktığı bakanlıkla alâkalıdır. Başbakanlığa bakan bir gazetecinin işi sadece başbakanı takip etmektir. Ya da bir siyasî partiye bakan kişi diğer bir siyasî partinin haberiyle ilgilenemez. İstanbul'da ise daha çok spor ağırlıklıdır. Fenerbahçe'ye bakan bir gazeteci, Galatasaray'dan sorumlu değildir. İş Fenerbahçe ile yatıp Fenerbahçe ile kalkmaktır. Basketbola bakan muhabir basketboldan, voleybolla ilgilenene muhabir voleyboldan sorumludur...

Anadolu'da ise durum böyle değildir. Buradaki muhabir her şeyden so-

rumludur. Yeri gelir bir siyasî parti liderinin seçim gezisini takip eder, yeri gelir sahada futbol maçını izler haber yapmak için. Bu sebeple ben de, sporun bütün dallarını bilmek zorunda hissettiğim için futbol, basketbol, masa tenisi, halter, bisiklet ve güreş gibi pek çok spor dalında hakemlik görevi yaptım. O spor dallarının inceliklerini hakem olarak öğrendim. Onun için Milliyet Gazetesi spor muhabirliğinde başarılı olmamın sebeplerinden bir tanesi, bu spor dallarını iyi öğrenmem ve geniş bir çevre edinmemdir. Tercüman'a geçtim, siyasetle de ilgilendim. Bir gazeteci siyasetin ne içindedir ne de dışındadır. Tam ortasındadır. Bir siyasî lideri takip ederken, bakansa bakanlığı ile ilgili bilgi edinmek zorundasın, geldiği konu hakkında bilgi edinmek zorundasın. Yanlış bir soru soramazsın. Bu yüzden de bilgili olmasın. Birde diğer meslektaşlarımı atlatacak ve değişik bir haber yakalayacak kadar becerikli olmasın. Diyelim ki Mevlâna hakkında bilgi vereceksen, bu konuda en az bir iki kitap karıştırmış olmalısın. Yemek yarışması mı var, o yemeği en az yapanlar kadar iyi bilmelisin... Genç arkadaşlarıma şunu söyleyebilirim, gazetecilikte bilmeden öğrenmeden haber yapmak yoktur.

Yeni çalışmalar

Biliyorsunuz ben artık emekli oldum. Fakat çalışmayı bırakmadım. Her gittiğim yerden hâlâ bilgi toplamaya devam ediyorum. Yeni kitaplar yayınlamayı düşünüyorum. Araştırma yapmak zor bir iştir, hani iğneyle kuyu kazmaya benzettik ya az önce. O kadar zor olmasına rağmen bir o kadar da zevkli bir iştir. Bir şeyler bulduğunuz zaman sevinirsiniz ve bu sevinç çektiğiniz onca sıkıntıları birden alır götürür, yorgunluğunuzu atarsınız, dinlenmiş olursunuz. Habercilik de öyledir. Verdiğiniz haberi ertesi günü gazetede gördüğünüz zaman bütün yorgunluğunuz birden unutulur, yerine sevinç hâkim olur.

Anılar

Gazetecilik başlı başına bir olaydır. Her haber büyük bir çalışmanın ürünüdür. Emek ister, bilgi birikimi ister. Günün 24 saatini gazeteci 25 saatini de çalışarak geçirmek gerekir. Gazeteci olunur da anısı olmaz mı insanın? Merhum Vehbi Koç ve merhum Sakıp Sabancı ile olan anılarımı da anlatmadan geçemeyeceğim.

Vehbi Koç ve **Sakıp Sabancı**, her yıl 17 Aralık günü yapılan Şeb-i Arus törenlerine katılırlardı. Sakıp Sabancı ne kadar medyatik bir adamsa, **Vehbi Koç** da o kadar medyatik değildi. Vehbi Koç bir tarih yine Konya'da bayilerini geziyor, öğlen yemeğinde bizlerle beraber oluyor, akşamda törenleri izleyecek. Tören izlendi bitti, dışarıda çıkmasını bekliyorum. O zamanlar törenler Atatürk 100. yıl spor salonunda yapılırdı ve dışarıda Mevlâna ile ilgili hediyelik eşyaların bulunduğu stantlar açılırdı. Vehbi Koç da bu stantlardan biriyle ilgilendi ve pazarlık yapmaya başladı (Vehbi Koç'un pazarlığı meşhurdur). Ama satıcı ile bir türlü anlaşamıyorlar. Vehbi Bey o an bir çözüm bulmuş olacak ki, adamı elinden tuttuğu gibi törenlerin yapıldığı salona götürdü. "Bak tören bitti herkes toplanıyor. Gelecek seneye kadar burada anma töreni düzenlenmeyecek. Gel benim verdiğim fiyata razı ol paradan para kazan" dedi.

Adam Vehbi Bey'e hak vermiş olacak ki, dediği fiyata tabloyu vermeye razı oldu. Yine bir 17 Aralık günü Şeb-i Arus törenleri var. Ve tören arasında halkın dinlenmesi için bir mola verildi. Ben Sakıp Bey'e yaklaştım "Semazenlerle görüşmek ister misiniz?" diye sordum. O da "Olur görüşelim, ziyaret edelim" cevabını verdi. Sakıp Bey'i semazenlerin odasına götürdüm. Amacım, semazen kıyafeti giydirmektir. Hemen bir sikke ve bir hırka buldum. "Efendim, bunları giyerseniz ne kadar yakışır" dedim. O da beni kırmadı ve fotoğrafını çekti. "Sakıp Sabancı semazenliğe özendi" diye bir haber yaptığımı unutamam.